

DONNA KARAN

Mijn autobiografie

MIJN AUTOBIOGRAFIE
DONNA

KOSMOS

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KARAN

MET KATHLEEN BOYES

www.kosmosuitgevers.nl

 @Kosmosuitgevers

Oorspronkelijke titel: *My Journey*

Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books, een imprint van Random House, een divisie van Penguin Random House LLC, New York

© 2015 Donna Karan

© 2015 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Vertaling: Heleen Schneiders

Omslagfoto: Ruven Afanador

Omslagontwerp: DPS design, Davy van der Elsen

Vormgeving binnenwerk: www.intertext.be

ISBN 978 90 215 6068 7

ISBN e-book 978 90 215 6069 4

NUR 320

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

*Aan diegenen die niet langer onder ons zijn
en die mij gemaakt hebben tot wie ik ben:
mijn ouders, Anne Klein en vooral mijn lief, Stephan.*

*En voor mijn familie en vrienden,
die dagelijks mijn verleden, heden en toekomst vormen.*

INHOUD

	VOORWOORD	9
	INLEIDING	13
1	GEBOREN IN DE MODE	19
2	DE ANDERE KANT VAN HET SPOOR	33
3	ONTWERPACADEMIE	43
4	DONDRSLAG	51
5	TERUG NAAR SEVENTH AVENUE	61
6	EEN GEBOORTE EN EEN STERFGEVAL	71
7	SOLOVLUCHT	83
8	VRIENDEN VOOR HET LEVEN	95
9	HERENIGD	107
10	TWEEDE AKTE	117
11	ERIN EN ERUIT	125

12	ZEVEN (NIET ZO) MAKKELIJKE STUKKEN	133
13	SHOWTIME	147
14	VAN VROUW TOT VROUW	159
15	DKNY: EEN FAMILIEBEDRIJF	173
16	NEW YORK STATE OF MIND	185
17	VAN VROUW TOT MAN	199
18	KIJKEN IN DE ZIEL	209
19	CONTROLEVERLIES	223
20	DE WERELD VERKENNEN	235
21	CREËREN, SAMENWERKEN, VERANDEREN	251
22	DE LAATSTE KERSTMIS	269
23	VRIJE VAL	279
24	BEN JE TOEGEWIJD?	295
25	HET VERBINDEN VAN DE STIPPEN	305
26	LOSLATEN	319
	DANKWOORD	329
	ILLUSTRATIEVERANTWOORDING	333

INLEIDING

Ik had de hele nacht liggen draaien en woelen, en was nerveus en gedeprimeerd. In het vroege ochtendlicht kon ik net de twee schilderijen van Stephan bij mijn voeteneinde ontwaren – een van een vrolijk, geel plusteken en de ander een dikke, zwarte min – die me uitnodigden mijn zienswijze te kiezen. Makkelijker gezegd dan gedaan.

Vandaag was de DKNY-lenteshow, en voor het eerst sinds ik mijn bedrijf had opgericht zou mijn man Stephan er niet bij zijn. Zolang ik me kan herinneren, zat hij me bij mijn shows altijd vanaf het midden van de eerste rij toe te juichen. Hij zat meestal naast mijn dochter Gabby, mijn zus Gail, of Frank Mori en Tomio Taki, onze zakenpartners sinds halverwege de jaren tachtig. Als ik over de catwalk liep voor mijn laatste buiging, stelde zijn stralende gezicht me op mijn gemak. Hij zei altijd: 'Er kan er maar één in de schijnwerpers staan,' en dat was ik dus. Ik mag dan het gezicht van ons merk zijn, hij – de vrijdenkende kunstenaar en liefde van mijn leven (met zijn paardenstaart) – was mijn rots in de branding.

Die dag zouden we achttien jaar samen zijn geweest (of eigenlijk dertig, als je zou tellen vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten en verliefd werden, maar dat is een ander verhaal). Het was heel goed met me gegaan sinds Stephan drie maanden eerder aan longkanker was overleden. Althans, dat dacht ik. Maar als je een dierbare verliest, stort je bij het minste of geringste in. Bij mij was dat die lege stoel. Ik had een manier bedacht om Stephans aanwezigheid te voelen bij de Donna Karan Collection-show

over twee dagen: ik zou zijn levensgrote sculptuur van rood ijzerdraad van een man in een stoel, die hij halverwege de jaren negentig had gemaakt, in het midden van de ingang zetten. Mijn lentecollectie was geïnspireerd op Stephans kunst en ik wilde dat hij erbij zou zijn. Maar nu voelde ik alleen maar zijn afwezigheid. Hoe overleven mensen een eerste sterfdag, zelfs als je niet op een podium staat en de hele wereld toekijkt?

Maar ik had geen keus. Ik moest door. Niet alleen voor mezelf, maar ook voor wat ik de 'wij' noem: de enorme groep mensen wier leven afhangt van mijn aanwezigheid en het organiseren van die show. Van de patroonmakers, coupeuses, ontwerpers, verkopers, verkoopadviseurs en publiciteitsagenten tot de modellen, haar- en make-upteams, backstage crew en geluidstechnici; de mensen die de kleren produceren en de detailhandelaars die ze verkopen aan de klanten die ze in tijdschriften zien staan.

Dit keer moest ik me ook verantwoorden tegenover nieuwe eigenaars, omdat Stephan tien maanden eerder had besloten ons bedrijf te verkopen aan het exclusieve bedrijf LVMH (Moët Hennessy Louis Vuitton) om de toekomst van ons gezin veilig te stellen als hij er niet meer was. Wegblijven bij een show, welke show dan ook, is geen optie. Wegblijven bij *déze* show was ondenkbaar.

Met al die gedachten in mijn hoofd viel ik in een onrustige slaap en werd pas wakker toen er iemand tegen mijn arm duwde.

'Donna, Donna. Het leven is voorgoed veranderd. Het zal nooit meer hetzelfde zijn!' Dat is het enige wat ik me herinner. Het was Ruthie Pontvianne, een Braziliaanse genezeres en masseuse die tijdens Stephans ziekte onmisbaar voor hem was geweest en nu bij me inwoonde, voor me zorgde en het huishouden runde. Ruthie hilde. 'Wakker worden, Donna! Nu! Kijk eens uit het raam!'

Ik woonde destijds in Wooster Street in SoHo, zo'n achthonderd meter van het World Trade Center vandaan. Toen ik naar buiten keek, zag ik alleen maar enorme grijze en zwarte rookwolken.

Iedereen heeft zijn eigen verhaal over 11 september, en dit is het mijne.

Net als de hele wereld die afschuwelijke ochtend, kon ik niet meteen bevatten wat er aan de hand was. Waar keek ik naar? Een ongeluk? Een ontploffing? Ruthie had de televisie aan staan. Verslaggevers dachten aan een ongeluk, een fout van een piloot. Maar dat was slechts ijdele hoop.

Toen de telefoon ging en ik opnam, hoorde ik alleen maar gesnik. Het

was Gabby, die een paar straten verderop woonde. Ze was aan het hardlopen toen de eerste toren werd geraakt. Ik kon haar niet kalmeren en drong erop aan dat ze direct naar me toe zou komen. ‘Het komt allemaal weer goed, Gabby,’ zei ik tegen haar. ‘Kom nou maar gewoon zo snel mogelijk hierheen. We moeten bij elkaar zijn.’

Direct nadat ik had opgehangen, belde Patti. Patti Cohen is al mijn hele leven een vriendin van me (meer een zus, eigenlijk) en hoofd publiciteit van Donna Karan International. Ze was al op ons kantoor op Seventh Avenue, een stuk verderop. ‘Heb je het al gehoord?’ vroeg ze.

‘Gehoord? Ik kan het verdomme door mijn raam zien!’

‘Ik weet het, ik weet het. Maar luister, de show gaat gewoon door...’

Show? *Show?* Ik schudde mijn hoofd. ‘Je hebt geen idee wat er gaande is. Er is geen show!’

Op dat moment begon Ruthie te gillen. Het tweede vliegtuig had zich in de toren geboord.

Ik bleef maar trillen. Als ik Stephan ooit nodig had gehad, was het nu wel. Hij zou hebben geweten wat te doen; hij zou alles regelen en ons op het juiste spoor zetten. De telefoon in mijn hand ging weer, waardoor ik van schrik opsprong. Ik drukte op de knop. Patti weer.

‘Ik kan nu niet met je praten, Patti.’

‘Luister. Ze – de gemeente, de regering – willen de Armory en onze banken gebruiken voor de triage,’ zei ze, doelend op de plek in het centrum waar de show zou plaatsvinden en de gestoffeerde banken die we geregeld hadden voor het publiek. ‘Ik heb ze gezegd dat dat geen probleem is, en dat ze kunnen gebruiken wat ze willen. Ik stuur iedereen hier naar huis.’

Toen realiseerde ik me dat het kantoor vanwege de preshow voor de Donna Karan New York Collection vol mensen was, zoals de coupeuses die er al de hele nacht waren. Ik was radeloos. Ik had een gebouw vol met mensen voor wie ik verantwoordelijk was, mijn dochter stortte in en mijn geliefde stad; mijn geboortestad, waar ik mijn bedrijf naar had vernoemd, werd aangevallen.

Het was allemaal te veel en dus schakelde ik direct over op de modus van moeder en krijger. (Zoals veel vrouwen die ik ken, doe ik dat als ik me hulpeloos voel: ik neem de leiding en ga dingen regelen.) Het enige wat ik dacht was: *ik moet ze daar weg krijgen*. Onze kantoren waren vlak bij

Times Square en ik vreesde dat dat het volgende doelwit zou zijn, samen met het Empire State Building. Geen enkele plek was veilig.

Gabby kwam binnenlopen, nog altijd in haar zwarte hardlooptkleding, en we omhelsden elkaar. Ze kon niet wachten om de stad uit te gaan en ik wilde zo snel mogelijk naar het kantoor. Maar het werd ons al snel duidelijk dat we nergens heen konden. De hele stad was afgesloten: elke weg, brug en tunnel was dicht. Je kon Manhattan alleen te voet verlaten.

Naarmate de dag verstreek, stuurden we gestrande personeelsleden naar onze Home Collectionshowroom een paar straten verderop, waar we een heleboel bedden hadden staan waarop lakens en dekbedden van Donna Karan tentoongesteld werden. Helaas werd de Armory nooit meer dan een wachtkamer voor getroffen families. Er waren nauwelijks zieken of gewonden. Het enige wat we konden doen was aan de televisie gekluisterd zitten, wachtend op nieuws. De lucht in het appartement was smerig, maar als we de ramen open zouden zetten, zou het alleen maar erger worden.

Toen werd ik overmand door verdriet – een overweldigend, verstikkend verdriet waar ik me wekenlang zo hevig tegen had verzet. Het was niet alleen om Stephan, maar om iedereen. Dit maakten we allemaal mee.

Op 11 september 2001 kwam mijn rouw samen met de rouw van de wereld. Ik dacht niet dat de stad of ik het zouden overleven.

Maar als ik de afgelopen jaren iets heb geleerd, is het dat je op de een of andere manier toch doorgaat. Je bent niet meer dezelfde, maar het opmerkelijke is dat het leven gewoon doorgaat. Beetje bij beetje pas je je aan en op een dag kun je zelfs weer lachen en plezier hebben.

Na 11 september zocht ik voortdurend naar een flintertje hoop, een teken dat het beter zou worden. Toen begon het me te dagen. Fashion Week was nagenoeg geannuleerd, maar we planden nog altijd lenteshows – heel kleine, uiteraard. Lente is het symbool voor groei, van de natuur die ontwaakt na de duisternis van de winter. We hadden twee showroom-presentaties, een voor *DKNY* en een andere voor de Donna Karan New York Collection, en het was fijn om ons leven weer op de rails te krijgen.

Na 11 september kwamen onze stad, ons land en de wereld op ongeken- de wijze samen. Er kwam steun vanuit de hele wereld. Onze uitzon- derlijke burgemeester, Rudolph Giuliani, zei ons de terroristen niet te laten winnen en zo veel mogelijk het normale leven weer op te pakken. De modewereld kwam ook samen. Ik herinner me dat ik tussen de burge-

meester en Ralph Lauren in stond, omringd door ontwerpers en modellen die allemaal hetzelfde T-shirt droegen met een hart erop, verenigd in onze pogingen geld in te zamelen voor de families van de slachtoffers. Dit toonde me dat er iets prachtigs gebeurt als een gemeenschap voor elkaar zorgt, samenkomt, en werkt en creëert voor een zaak die groter is dan wij allen.

Ik zal nooit wennen aan de dood, maar ik heb geleerd ermee te leven, ervan te leren en erop voort te bouwen. Ik heb in mijn leven te veel dierbaren verloren – mijn vader, mijn moeder, mijn stiefvader, Dr. Rath, die jarenlang mijn psychiater was, mijn oom Burt, mijn lieve vrienden Rita Walsh, Lynn Kohlman en Gabrielle Roth, en zoveel kennissen, compagnons en collega's, onder wie recentelijk mijn jonge assistent Clarissa Block, die een goede vriendin van Gabby was. (Zelfs Felix, mijn lieve Duitse dog, is vroegtijdig overleden.) Terugkijkend zie ik dat dood en geboorte terugkerende thema's in mijn leven zijn. Iets komt ten einde en iets anders ontstaat. Je wereld stort in en je moet een nieuwe te creëren.

En die nieuwe wereld kan veel mooier zijn dan je je ooit had kunnen voorstellen. Zonder enige twijfel was de dood van Stephan het verschrikkelijkste in mijn leven. Het veranderde alles. Twintig jaar lang was ik afhankelijk van hem geweest om problemen op te lossen, glad te strijken en te sussen. Maar zijn dood leidde er ook toe dat ik mijn organisatie Urban Zen opzette, een samensmelten van filantropie en commercie, die me toestaat mensen aan te kleden en aan te *spreken* over de dingen die het allerbelangrijkst voor me zijn. Urban Zen brengt me de nodige rust in de chaos van mijn leven. Geven, heb ik ontdekt, heeft een zeer egoïstisch aspect, omdat je er zoveel voor terugkrijgt.

Ik ben een heel jonge ziel en in veel opzichten kinderlijk. Vraag maar aan Gabby. Ze noemt me een vlinder die voortdurend van het een naar het ander dwarrelt en nooit tot rust komt. Het is inderdaad waar dat ik niet stil kan zitten – dat is altijd zo geweest. Ik ben een nomade in hart en nieren, altijd aan het reizen, op zoek naar antwoorden en oplossingen voor ieders problemen. Eens een joodse moeder, altijd een joodse moeder.

Het leven is een reis, een avontuur waarin bij elke bocht iets te leren valt. Je moet je openstellen, creatief zijn en kijken waar de weg je heenbrengt. Want of je het nu wilt of niet: je plannen veranderen. Zorg gewoon dat je zeven makkelijke kledingstukken bij je hebt en lardeer alles met gevoel voor humor. God weet dat je dat nodig hebt.

1 | GEBOREN IN DE MODE

‘Hoe ben je in de mode terechtgekomen?’ Die vraag stellen mensen me bijna dagelijks. Het antwoord: ik ben erin geboren. Mijn vader, Gabby Faske, maakte maatpakken en mijn moeder, Helen Faske – die op haar werk ‘Richie’ werd genoemd – was model en later showroomverkoopster. Zelfs de man met wie ze na het overlijden van mijn vader trouwde, mijn stiefvader Harold Flaxman, werkte in de modewereld, maar dan aan de ‘goedkope kant’. Hij verkocht namaakspullen en oude kleren.

Mode was overal om me heen, tot vervelens toe. Toen ik oud genoeg was om met de trein naar de stad te gaan, hing ik rond in het backoffice van Richies showrooms. Ik organiseerde mijn eerste modeshow op de middelbare school. Mijn eerste baantje was als kledingverkoopster in een boetiekje en dat ging me ontzettend goed af. Ik was vreselijk onzeker, maar nooit over kleding. Als het op kleding aankwam, wist ik precies wat ik deed.

Ontwerpen is mijn tweede natuur. Het is wie ik ben. Ik kan er niets aan doen. Als ik een probleem zie – de wens om langer of dunner te lijken, of langere benen te hebben – móet ik het oplossen. Een leegte moet ik vullen. En stof, nou ja, het praat tegen me. Ik drapeer het om het lichaam en het vertelt me wat ik moet doen. Het is een dialoog zonder woorden. Ik word beeldhouwer en vorm en vlij het in de richting die het op wil gaan, benadruk het positieve en verberg het negatieve. Zo ontwerpen kun

je niet leren. Net als artistieke expressie moet je het *voelen*. Het zit in je bloed en zeker in dat van mij.

Ik heb weinig herinneringen aan mijn vader, maar wel deze: ik was net drie. We waren in zijn herenkledingsshowroom in 40th and Broadway op de derde verdieping en keken naar de Thanksgiving Dayparade van Macy's. Omdat ik zo klein was, zetten ze me op de radiatorombouw bij het raam, zodat ik het beter kon zien. Ik genoot van de parade toen er plotseling een groep mensen verscheen, gekleed als indianen met grote verentooien, gezichten geschilderd in oorlogskleuren, rondspringend en schreeuwend, de hele santenkraam. Voor mij als peuter waren het boemannen die me wilden pakken. Ik schrok verschrikkelijk, sprong naar beneden en verstopte me snel in een rek herenpakken. Pakken van mijn vader.

Dat kind van drie had geen flauw idee dat ze op een dag zelf herenkleding zou ontwerpen en zelfs een Amerikaanse president zou kleden. Ik werd kleermaakster, net als mijn vader. Hij was er ontzettend goed in. Ik denk graag dat hij het stokje, dat talent, dat gen aan me heeft overgedragen, want daarin voel ik me het meest met hem verbonden. De foto's van mijn ouders en de kleren die hij voor hen tweeën maakte, zijn ongelooflijk chic. Hoe kun je dat vangen, hoe kun je dat creëren, hoe word je zo? In zeker opzicht voeden die uitdagingen mijn creatieve passies.

De foto's van mijn ouders vertellen hun verhaal veel beter dan woorden dat kunnen. Ze dansen en lachen, met een glimp van de stad achter zich. Mijn moeder lijkt op een jonge Ava Gardner; mijn vader is echt het heertje. Ze leidden een luxeleventje. Mijn vaders kledingzaak trok allerlei beroemde mensen aan, onder wie sterren en gangsters; hij kleepte zelfs de burgemeester van New York, Vincent Impellitteri. Iedereen vertelde me hoe charmant mijn vader was.

In feite was mijn hele familie charmant. De Faskes genoten sociaal aanzien en waren altijd bezig anderen te onderhouden, of op stap in de stad. Mijn vader Gabby had twee zussen, Miriam en Leah, en vier broers, Sol, Heshy, Abe en Frank. Met Frank had hij de meest hechte band. Oom Frank leidde destijds een jetsetleven; hij was dealer van Pontiacs, die in die tijd zeer exclusieve auto's waren. Zijn zaak, Montrose Motors, zat in Brooklyn, waar hij ook woonde. Op een bepaald moment belde oom

Frank helemaal opgewonden mijn vader op. De komiek Red Buttons had zojuist zijn oude auto ingeruild voor een nieuwe en oom Frank wist dat Gabby de oude, een gele Pontiac cabriolet uit 1951, geweldig zou vinden. Mijn vader ging er direct naartoe en die auto werd onze gezinsauto.

Gabby en oom Frank gingen graag naar clubs, of dat nu in New York, de Catskills of op Long Island was. Ze waren bevriend met de eigenaars van het Concord Hotel in de Catskills en ontmoetten via hen allerlei mensen uit de showbizz. Behalve dat hij eigenaar was van Montrose Motors, was oom Frank manager van een handjevol beroemdheden, onder wie de komiek Buddy Hackett. Hij en mijn tante Dotty, die vier kinderen hadden, gaven feesten in hun huis in Manhattan Beach waarbij veel gedanst en gezongen werd. Sterren als Tony Curtis en Janet Leigh lieten af en toe hun gezicht zien. In de zomer reden onze families naar Atlantic Beach op Long Island – waar we uiteindelijk ook naartoe verhuisden – en gingen naar het vakantiepark Capri, waar we een huisje deelden. Ik was nog heel klein, maar herinner me de feestelijke sfeer en de opwindning.

Op 1 mei 1952 kwam er een einde aan het feest, toen mijn vaders vriend Morris hem na het werk naar huis bracht in zijn groene Cadillac cabrio. Ze reden op de snelweg tussen Brooklyn en Queens toen de auto moet zijn uitgeweken. De passagierskant werd geraakt. Morris overleefde, maar mijn vader overleed de volgende dag in het ziekenhuis aan de gevolgen van hersenletsel. Hij was tweeënvijftig.

Als de dood plotseling toeslaat, zoals bij mijn vader, verandert alles ingrijpend: het gedrag van je moeder, hoe er voor je wordt gezorgd, hoe je familie functioneert, hoe je je familie definieert. *Hoe je jezelf definieert.* En vooral in die dagen veranderde de financiële situatie ingrijpend als de voornaamste broodwinner wegviel. Je verandert van een normaal kind in een kind dat dood, verlies en onzekerheid kent. De impact die het verlies van een ouder op zo'n jonge leeftijd heeft, is onmogelijk te bevatten als je het niet zelf hebt meegemaakt.

Jaren later, toen ik een tiener was, opende mijn toenmalige vriendje, Mark Karan, een winkel met herenkleding in Cedarhurst, Long Island. Het heette Picadilly, naar de straat waar het winkeltje zat. Marks vader hielp ons. Hij had net kleding opgehaald in Brooklyn die niet op tijd was geleverd en was die aan het uitpakken. Plotseling stopte hij.

‘Hoe heette jouw vader ook alweer, Donna?’

‘Gabby Faske.’

Ik draaide me om en zag dat hij een pak vasthad aan een oude, houten kleeerhanger met de woorden *Gabby Faske Clothier* erop gedrukt. Stomverbaasd pakte ik het aan om me ervan te verzekeren dat het echt was. Hoe was het mogelijk dat na al die jaren, zoveel pakken, zoveel winkels en vele kilometers verder een hanger van Gabby Faske in Marks winkel op Long Island opdook? Als ik naar de ingelijste kleeerhanger aan de muur kijk, weet ik dat mijn vader gedurende mijn hele leven aan mijn zijde is geweest om me te steunen.

Mode was mijn lotsbestemming. Dat wil niet zeggen dat het mijn droom was. Mode was zelfs het laatste wat ik wilde. Het was te voor de hand liggend, te voorspelbaar en te gemakkelijk. Net als de meeste kinderen wilde ik anders zijn dan mijn ouders. Ik fantaseerde erover om te dansen als Martha Graham of Isadora Duncan, en als tiener wilde ik zingen als Barbra Streisand. Als kind danste ik tot in de vroege uurtjes in mijn kamer. Niet voor de spiegel. Ik danste voor het gevoel en niet voor hoe het eruitzag. Ik was gek op de musicals en hits van de jaren vijftig. Ik speelde mee in alle shows van de vakantiekampen en op school. Mijn moeder vond mijn stem prachtig en vroeg me altijd voor haar te zingen. Niet dat ik erg veel talent had, maar ik straalde wel iets uit.

Ik droomde ervan huismoeder te worden. Alles wat mijn moeder niet was. Zij moest werken, omdat we het geld nodig hadden, maar haar werk was ook de plek waar ze tot leven kwam. Ze leefde voor Seventh Avenue; het was haar ziel en zaligheid. Toen ik jong was, werkten maar weinig moeders buitenshuis. De moeders van mijn vrienden maakten hen 's ochtends klaar voor school, gaven hun warme chocolademelk als ze thuiskwamen en kookten elke avond. Mijn jeugd was totaal anders. Ik groeide op in Kew Gardens, Queens. We woonden in een bakstenen appartementsgebouw – een mooi gebouw voor Queens. Ons appartement was niet klein; we hadden zeven kamers: een woon- en eetkamer, een keuken, een studeerkamertje, mijn moeders kamer met een kleedkamer eraan vast en een slaapkamer, die ik deelde met mijn oudere zus Gail en de oppas van dat moment. We hadden zelfs een klein terras. (Hoe jong ik ook was, ik herinner me dat ik op dat terras zat toen de begrafenisstoet van mijn vader voorbijtrok.)

DONNA KARAN

Mijn autobiografie

DONNA KARAN heeft een droomcarrière achter de rug. Ze verliet op 14-jarige leeftijd de middelbare school om kleding te gaan verkopen. Via de ontwerpacademie kwam ze in de mode-wereld terecht en ging voor Anne Klein werken. Eigenzinnig als ze was besloot ze in de jaren tachtig haar eigen merk DKNY te beginnen en bouwde dat uit tot een wereldwijd bedrijf met een grote naamsbekendheid.

In 2001 verkocht Donna Karan haar bedrijf, maar bleef tot 2015 aan als hoofdontwerper. Nog altijd is ze als adviseur verbonden aan Donna Karan International, maar besteedt meer tijd aan haar Urban Zen-lijn en de bijbehorende stichting.

Van details uit haar jeugd, haar bijna vijftigjarige carrière in de mode-industrie, haar twee huwelijken, tot het moederschap en haar ontwikkeling als mode-icoon is dit haar inspirerende verhaal, in haar eigen woorden.

9 789021 560687

WWW.KOSMOSUITGEVERS.NL

KOSMOS

NUR 320

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen